

Der opstod strax Tvivl om, hvorledes denne Paragraf var at forstaa, om den skulde forstaaes saaledes, at Prøven i Sang og Musik var helt bortfalden, saa at der kun skulde gives Attest om, at de vare istand til at forestaa Kirkesang og Dragspil, eller hvorvidt disse Prøver endnu vare bestaaende, og hvorvidt altsaa de Karakterer, der bleve givne for disse Prøver, skulde have Indvirkning paa Hovedkarakteren. Ministeriet erklærede imidlertid navnlig efter den Forhandling, der havde fundet Sted her i Thinget, at de befalede Prøver i Sang og Musik ikke længere maatte anses for at være opretholdte, men at der kun skulde gives en almindelig Attest om, hvorvidt de kunde forestaa Sangen eller ikke. Allerede før Anordningen udkom, var der flere dygtige Skolemænd, der havde udtalt de allerførste Betænklichkeiten ved denne Foranstaltning; i det de gik ud fra, at man maatte befrygte, at mange unge Mennesker af en vis let forklarlig Egegyldighed eller Ledsindighed vilde undlade at tage disse Prøver i den Rænte, at dem kunde de altid tage senere og derved komme i den Stilling, at de senere slet ikke fik den, hvorved deres Fremtid blev meget mislig. Desværre viste det sig strax, at denne Indvending var meget vel grundet. Af Indberetningerne fra Skolelærerexaminationskommissionen viste det sig, at strax i de første Aar efter at denne Bestemmelse var traadt i Kraft, undlode de allerfleste Seminarister at underkaste sig Prøven i Sang og Musik, saaledes at Ministeriet søgte sig derved dobbelt kaldet til at gjøre Sagen til Gjenstand for en nærmere Overveelse. Examinationskommissionen indkom derfor ogsaa med et Forslag til Ministeriet om, hvorledes disse Ulemper, der saaledes havde udviklet sig i Livens Løb, rettest kunde fjernes til Gavn baade for Skolelærerne og Skolerne, uden at man derved opgav den saa vigtige Sangundervisning. Examinationskommissionen tog nemlig Hensyn til, at man maatte have en Bestemmelse om, hvilken Minimumskarakter en Seminarist skulde have for Sang og Musik for at blive ansat som Gnelærer, og at man tillige maatte sørge for Bestemmelser for deres Vedkommende, som ingen Karakter havde for Sang og Musik, da man tilfulde erkendte, at der var mange dygtige Seminarister, der ikke havde naturlige Anlæg for Sang og Musik, og som det da vilde være meget haardt for, hvis de ikke i Tiden skulde kunne blive befordrede til Gnelærerembeder. Naar de vare henvisse alene til Andenlærerembeder, vilde deres Fremtid jo stille sig uoverordentlig sørgelig for dem. Der blev derfor indledet Forhandlinger med alle Bestyrerne af Seminarierne omkring i Landet og med Seminaridirektionerne, hvorved der yttrede sig forskjellige Anskuelser om denne Sag. Men den blev paany drøftet af Examinationskommissionen, som indstillede til Ministeriet, at man maatte søge at træffe en saadan Bestemmelse, at Minimumskarakteren for Sang og Musik for

tilkommende Gnelærere skulde være temmeliggodt og for de Seminaristers Vedkommende, der ingen Prøve havde aflagt, skulde der træffes den Bestemmelse, at der Intet vilde være til Hinder for, at de bleve ansatte som Gnelærere, naar de paa egen Bekostning sørge for, at Sangundervisningen i Skolen kunde blive ledet paa en Maade, der var betryggende for Sogneraadet, Skolekommissionen og Skoledirektionen. Dette Forslag kunde man vistnok ikke Andet end anse for at være praktisk, hvad der ogsaa allerede er antydet af den ærede Ordspører for Forespørgerne, og man vil sikkert indrømme, at det vil være vanskeligt at gaa videre, naar man ikke vil udsætte Sangundervisningen i Skolerne for at gaa tilbage. Imidlertid tror jeg, at selv om saadanne Bestemmelser blive truffene, vilde de dog ikke være tilstrækkelige til at afhjælpe Klagerne for Skolelærernes Vedkommende, idet man jo nemlig vilde kunne befrygte, at Sogneraadene, som have Indstillingsret til Skolelærerembederne, og Skoledirektionen, som falder dem, let kunde være fristede til at forestrække de Skolelærere, der have Bevis for selv at kunne lede Sagen, for dem, der paa anden Maade maa søge at afhjælpe denne Mangel, idet man vil kunne gaa ud fra, at om ogsaa Lærerne til et givet Tidspunkt vilde være istand til at staffe sig den fornødne Hjælp til at lede Sangundervisningen i Skolen, kunne Forholdene dog let være underkastede Svingninger, saafom at de vedkommende Hjælpere forlade Sognet, og der kunde da opstaa Vanskelighed med at staffe Noget til at lede Sagen, hvilket vilde være meget uebhageligt for alle Parter, saameget mere som man ikke kan forudsætte, at man af den Grund alene vilde afstedige en iøvrigt dygtig og flink Skolelærer, der engang var kommen i sit Embede. At imidlertid denne Ordning, der er foreslaaet af Examinationskommissionen, ikke endnu er traadt i Kraft, er begrundet derved, at man i Forbindelse hermed har gjort det til Gjenstand for Overveelse, om man ikke kunde træffe en Bestemmelse med Hensyn til Prøven i Sang og Musik, for at forhindre at saamange unge Seminarister nu lade være at tage denne Prøve til stor Skade for dem selv i den kommende Tid. Der har, som sagt, ogsaa været indledet Brevveksling med Seminarierne desangaaende, men der har yttret sig der de mest forskjellige Anskuelser. Noogle have erklæret, at der i Ordene i Lovven af 1867, uanset hvorledes Ministeriet har fortolket dem, neppe laa Noget til Hinder for, at man uden videre kunde vende tilbage til det gamle System med den befalede Prøve i Sang og Musik, og at man da lod Karakteren igjen indvirke paa Hovedkarakteren. Andre have derimod ment, at det vilde være ubilligt at lade denne Karakter for Sang og Musik faae Indflydelse paa Hovedkarakteren i samme Grad som de andre Karakterer, og de have derfor foreslaaet, at der skulde gives Karakter, men uden Talværdi og uden Indvirkning